

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **a) A. K., b) V. K., c) A. K.**, žalobci b) a c) zastoupeni zákonnou zástupkyní A. K., zastoupeni JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Praze, č. j. 47 Az 678/2003 - 20 ze dne 25. 11. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelů advokátce JUDr. Ireně Strakové se přiznává odměna za zastupování ve výši 5350 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) nadepsané usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2016/VL-11-P10-2001 ze dne 30. 5. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný správní orgán rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 tohoto zákona. Soud usnesením žalobu odmítl s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podání stěžovatelky nemělo podle krajského soudu náležitosti podání ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobci neuvedli, v čem konkrétně spočívá údajná nezákonnost napadených výroků rozhodnutí žalovaného, která šetření k objasnění všech okolností případu neměl tento provést ani jakým konkrétním nezákonným postupem žalovaného měli být stěžovatelé

zkrácení na svých právech. Uvedené nedostatky žaloby posoudil soud jako vadu podání, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Nedostatek podmínek řízení nebyl odstraněn ve lhůtě podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.; zákonná povinnost soudu vyzývat v těchto případech vždy k odstranění vad podání ve smyslu ust. 37 odst. 5 s. ř. s. přitom není dána, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a také zásadě koncentrace řízení, jimiž je soudní řízení správní ovládáno.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka konstatuje, že její žaloba byla krajským soudem odmítnuta z důvodu absence žalobního bodu podle ust. § 71 odst. 1 písm. d). Ve věci proto nebylo nařízeno jednání, ačkoliv důvody k odmítnutí žaloby nebyly dány a jednání tudíž nařízeno být mělo. Soud tak nesprávně posoudil právní otázku, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné v důsledku nedostatku jeho důvodů, je tedy dán důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konečně se jedná o nezákonné rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle ust. 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka proto navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 11. 2. 2005, doplněném dne 15. 8. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný trvá na svém rozhodnutí, že v případě stěžovatelů nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby považuje za správné.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu byla stěžovatelkou podána dne 8. 3. 2001. Pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl proveden dne 7. 10. 2002, na žádost žalobkyně v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice. Stěžovatelka opustila Ukrajinu v roce 1998 spolu s matkou po dlouhotrvajících problémech s otcem stěžovatelky. Tento je alkoholik a stěžovatelku, jakož i její matku a sestru fyzicky týral. Do roku 1999 byla stěžovatelka zapsaná v pase matky, poté odjela matka na Ukrajinu vyřídit jí pas vlastní. Stěžovatelka na Ukrajinu nejela, protože se nechtěla setkat s otcem. V České republice si chce legalizovat pobyt, jelikož zde má se svým druhem dvě děti.

Nejvyšší správní soud se primárně zabýval otázkou, zda kasační stížnost splňuje zákonem vyžadované náležitosti. Přes její doplnění ustanovenou advokátkou dne 11. 7. 2005 totiž stěžovatelka uvádí důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., které ovšem na daný případ nemohou dopadat, neboť předpokládají rozhodnutí soudu ve věci samé, tzn. po věcném přezkoumání napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud v Praze však žalobu stěžovatelky podle ust. 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro nedostatek podmínek řízení a meritem věci se tedy vůbec nezabýval. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti uvádí rovněž důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ovšem činí tak jen jakoby na okraj v souvislosti s nenařízeným jednáním ve věci. Tvrdí tedy sice, že důvody k odmítnutí žaloby nebyly dány, toto své přesvědčení však nijak dále nerozvádí ani nespecifikuje, není proto zřejmé z čeho na nesprávnost napadeného rozhodnutí krajského soudu usuzuje. Jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, *není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku,*

jichž se soud podle stěžovatele dopustil (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74). Za této situace je třeba uzavřít, že kasační stížnost ani po svém doplnění nesplňuje předepsané náležitosti, neboť dílem uvádí důvody, které z povahy věci na daný případ nedopadají, jediný přípustný důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. pak není nijak blíže rozveden.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 5200 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 5350 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

